

James Swallow

EXIT.

Traducere:
Roxana Moisin

NICULESCU fiction

Capitolul 1

În aer plutea o liniște ieșită din comun, care făcea noaptea să pară ca un fel de masă solidă deasupra orașului cu clădiri scunde și prăfuite. Cu ferestrele balconului deschise pe jumătate, o parte din căldura apăsătoare, înăbușitoare a zilei pe terminate, pătrunsese în vilă. De fiecare dată când Welldone Amadayo se mișca, își simțea cămașa din mătase chinezească scumpă cum i se lipește de spate. Temperatura, pulsul constant, îl făceau să transpire abundent. Își trecu absent mâna peste ridurile feței lui ovale.

Monitorul de pe pereții de deasupra biroului său era negru, cu excepția unui pătrat care conținea o săgeată rotundă care se rotea la infinit în timp de software-ul VoIP din calculatorul său se conecta. Amadayo privi spre camera digitală robustă prinsă de monitor, urmărind clipirea ledului purpuriu. Simți un moment de scurtă panică și își duse mâinile la gulerul cămășii.

Se gândi să se așeze, apoi renunță la idee. Aruncă o privire la ușa închisă din spatele lui, apoi se uită în altă parte. Fiecare secundă de așteptare îi răpea calmul. Se uită prin jaluzelele balconului. Dincolo de ele, se vedea o aură delicată de lumină de la ferestrele casei sale și de la sclipirea apei din piscină, dar strălucirea dispărea în momentul în care ajungea la pereții înalți și la salcâmi care înconjurau vila.

Mai încolo se întindea orașul Mogadishu, pete împrăștiate de lumină, organizate în constelații portocalii, care se strecurau de la ferestrele clădirilor de apartamente cu acoperișuri roșii și cu străzi luminate cu felinare. Dacă stătea acolo, putea probabil zări linia întunecată unde începea țărnul, dar Amadayo stătea mai mult înăuntru în acele zile și avea pregătit un arsenal de minciuni pentru oricine voia să știe de ce.

În cele din urmă decise să își desfacă nasturele de sus de la cămașă, ca să pară complet relaxat. Se holbă la cameră, verificându-și expresia feței. Avea experiență la lucrurile de genul acesta, își aduse aminte el. Nu avea niciun motiv să fie îngrijorat.

Săgeata dispăru și ledul roșu intermitent deveni verde și stabil. Dintr-odată, pe ecran apăru o față, pe fundalul unei încăperi mari din marmură italiană galbenă. Lumina zilei de asfințit străbătea camera.

— Domnule Amadayo, spuse bărbatul. Salutări.

— Domnule doctor, îl corectă imediat Amadayo. Plătise o sumă consistentă pentru diploma pusă în rama din perete și era pentru el o a doua natură să corecteze pe oricine i se adresa altfel. Domnule Brett. Este o plăcere, ca întotdeauna, spuse el afișând un rânjat studiat.

Brett își înclină capul, aruncând o privire la ceva ce nu se putea vedea pe cameră, apoi înapoi la ecran.

— Domnule Amadayo, începu el din nou. Iertați-mă că vă întrerup, dar sunt sigur că înțelegeți că angajații mei abia așteaptă să vă comunice îngrijorările lor. Și ați fost greu de contactat în ultimele săptămâni.

Accentul lui Brett era ca cel de la radio BBC World Service. Amadayo îl ascultase în tinerețe, cu fiecare cuvânt studiat, cântărit și pus exact unde trebuia. În mod ciudat, vocea

părea robotică, automată, lucruri pe care Amadayo le găsi neliniștitoare. Fața sa albă ca laptele, părul ca paietele și ochii umezi și albaștri păreau nenaturali. Îi aducea aminte somalezului de copiii albiștri pe care îi văzuse în Tanzania și Amadayo aproape se întrebă dacă, asemenea lor, părțile din corpul englezului ar fi fost valoroase dacă ar fi fost transformate în suveniruri post-mortem.

Dădu din cap în semn de aprobare și își lărgi zâmbetul în fața camerei.

— Eu sunt cel care ar trebui să îți ceară scuze!, spuse Amadayo cu un ton fals și umil. Știi câtă muncă este de făcut? Atâția oameni cu nevoi și cu mâinile întinse. Îmi ocupă tot timpul.

— De asta am fost de acord să lucrezi ca reprezentat al nostru în Somalia, datorită conexiunilor tale, spuse Brett. Personal, Amadayo se văzuse întotdeauna mai mult ca un partener decât ca un angajat, dar nu spuse nimic pentru moment. Dar suntem îngrijorați în legătură cu lipsa vizibilă a progresului.

— Ce?, spuse Amadayo ridicând o sprânceană. La exterior, își menținea un aer de îngrijorare tăcută, dar inima îi bătea cu putere. Cămașa i se lipise de spate ca o a doua piele. Am făcut tot ce mi-a cerut Asociația!

— Preferăm să nu mai folosești numele acesta, se răsti Brett, tresărind.

Amadayo fu enervat de tonul englezului și continuă, mascându-și îngrijorarea cu o furie crescândă.

— De cât timp vă ajut? Tranzacțiile voastre din Puntland și din alte părți – cine s-a asigurat de desfășurarea lor fără probleme?

— Și ai fost plătit cu bani buni, veni răspunsul. Complexul acela cu pază unde stai? Banii angajatorului meu au făcut posibil să trăiești în lux. Și siguranță.

În cuvintele lui era ascunsă o amenințare, dar Amadayo nu își pierde timpul cu ea. Acest bărbat nu era lângă el, iar lucrurile de care Amadayo *chiar* se temea erau mult mai aproape.

Dar apoi Brett se uită la el prin ecran, de parcă palidul bărbat i-ar fi pătruns în minte și i-ar fi scos la iveală de la distanță acea frică.

— Bucură-te de viața ta confortabilă, doctore. Îți place să zici că tu îi știi pe toți, că tu ai câte un prieten în fiecare oraș și sat. Dar oare e adevărat?, spuse el apropiindu-se până ce fața lui aproape că umplu tot ecranul. Ai promis stabilitate. Le-ai spus angajatorilor mei că influența ta va asigura acest lucru. Dar nu este așa.

Amadayo clipi, neștiind ce să spună.

Când Brett vorbi din nou, vocea deveni acuzatoare.

— Ai fost recrutat pentru că ți-ai luat angajamentul să aduci o oarecare constanță în haznaua aia de țară. Dar cumva, în ciuda tuturor promisiunilor, în ciuda tuturor persoanelor pe care pretinzi că le controlezi, terorismul și pirateria sunt din nou în creștere. Cum se poate asta, dacă lucrezi așa din greu pentru noi?

— Eu, spuse Amadayo, trăgând o gură de aer și ordonându-și în minte un discurs către străin. Dar înainte să deschidă gura, un zgomot îi ajunsese la urechi. Un foc de armă, de la o aruncătură de băț.

Sări de pe scaun și făcu doi pași repezi spre ușa balconului, fix la timp să audă ecoul unei bubuituri dinspre poarta principală. Amadayo se aplecă atent peste balustradă și văzu

poarta clătînându-se la capătul îndepărtat al aleii nisipoase. Mai mulți agenți de pază alergau în direcția de unde se auzise zgomotul loviturii.

Uitându-se în jos, văzu un gardian slab cu o pușcă de asalt AK47 mergând îngrijorat de-a lungul piscinei, cu două etaje mai jos. Amadayo strigă în dialectul local Benadir.

— Tu! Spune-mi ce s-a întâmplat!

Gardianul se opri și ridică din umeri.

— Nu sunt sigur, domnule doctor. E cineva la poartă, dar nu știu...

Cuvintele tânărului se amestecară cu un *sunet* de amortizor care îl întrerupse, în timp ce jumătate din fața lui fu smulsă brusc. Gardianul se clătînă și se prăbuși în piscină, un șuvoi de sânge pătând gresia murdară.

Mai multe împușcături se auziră una după alta și Amadayo își mută privirea de la gardianul mort la timp ca să vadă poarta strivită de greutatea unui camion de vite. Scânteile galbene ale împușcăturilor țâșniră de-a lungul salcânilor și Amadayo tresări, ascunzându-se înapoi în cameră.

— Ce a fost zgomotul acela?, întrebă alene Brett.

Amadayo smulse un sertar de la un dulap din apropiere și luă dintre acte un pistol Tokarev din Al Doilea Război Mondial. Frământă arma în mână și se întoarse să se uite la cameră.

— Tu ai făcut asta?, întrebă el, îndreptându-se spre ecran, dorindu-și să fie o fereastră prin care să poată trage un glonț. Tu i-ai trimis?

— Să trimit pe cine?, spuse englezul fără cea mai mică urmă de panică.

Stătea și se uita de parcă ar fi fost la teatru.

Focuri de armă se auziră afară. Amadayo țipă când ușile de lemn ale balconului se făcură țândări. Animat de zgomotul

împuşcăturilor, fugi de-a lungul încăperii și deschise o trapă din podea. Acolo era un seif, iar înăuntru lui o geantă conținând câteva lingouri de aur, teancuri de dolari americani și acte false. Amadayo se holbă la geantă, știind ce însemna acest lucru. Dacă avea să o ia de acolo, acest lucru ar fi echivalat cu acceptarea înfrângerii, asemenea unui pilot luând o parașută înainte să își abandoneze avionul care se îndreaptă spre dealuri.

Împuşcăturile de afară încetară, iar Amadayo auzi zgomotul neclar al vocii unui bărbat. Își ținu respirația, străduindu-se să înțeleagă.

O liniște periculoasă și tensionată se așternu peste complex. Cea mai mare parte a gardienilor lui Amadayo erau din Yemen, foști militari care fugiseră de războiul civil din țara lor și trecuseră Golful Aden în căutarea unei vieți mai bune. Doctorul crezuse că era o alegere mai bună pentru protecția lui decât dacă ar fi angajat localnici: erau soldați antrenați, dar și fără legături cu rețelele și rivalitățile normale în cazul somalezilor. Îl puteau proteja de criminalii care nu erau de acord cu acțiunile lui sau de militanții Al Shabaab care îl considerau un necredincios. Dar ce omisese să ia în considerare era că acești oameni erau, de asemenea, și *supraviețuitori*, care știau prea bine când nu aveau șanse.

Gărzile se retrăseseră după șirurile de jardiniere ornamentale și după pereții scunzi de piatră, calculându-și șansele de izbândă. Deja jumătate dintre ei fuseseră uciși în schimbul de focuri inițial.

Camionul de vite care spărsese porțile se retrăsese și zeci de oameni înarmați intrară prin gaura care o lăsase. La prima vedere arătau ca trupele care umblau prin provincii sau ca pirații din afara orașului – dar, spre deosebire de aceia, se

mișcau parcă mai controlat. Gărzile din Yemen se așteptaseră la țipete și rafale de împușcături, dar nu și la disciplină.

Invadatorii făcură loc comandantului lor să înainteze. Masiv, era un luptător musculos de stradă cu nasul spart și cu fața care strălucea ca lemnul lăcuit. O cicatrice curbată începea de la colțul drept al gurii și descria un semicerc de-a lungul obrazului, ca să se sfârșească deasupra sprâncenei, îngustându-i permanent ochii. Merse încet pe alee, cu arma semiautomată grea de fier *Desert Eagle* atârându-i de umăr. Trase aer adânc în piept și gesticulă cu pistolul masiv.

— Uitați-vă la mine, strigă el.

Câteva capete cu priviri îngrijorate se arătară din ascunzișuri, dispărând la fel de repede cum apăruseră.

— Cine nu îmi știe numele?, întrebă el, uitându-se în jur, așteptând să răspundă cineva. Dacă nu știți, întrebați-i pe cei de lângă voi.

Puse pistolul înapoi într-o teacă de piele prinsă de-a lungul pieptului său.

— Vreți să vă opuneți? Înțelegeți ce ar însemna asta?

La treizeci de metri depărtare, fratele bărbatului al cărui corp plutea în apa roz a piscinei își îndreptă pușca AK47 în jos. Știa numele musculosului bărbat.

Abur Ramaas.

Știa cine era și ce se spunea despre el, dar, în acele momente, era condus de durere. Fratele soldatului mort își sprijini arma de beton și îi privi pieptul prin vizorul de fier al puștii sale. Strângând din dinți, sparse tăcerea cu o împușcătură pe care arma prost întreținută o trimise la o distanță considerabilă de țintă. Ramaas auzi zgomotul glonțului și se uită după el, cu o față dezgustată.

Împuşcătura următoare veni de la unul dintre oamenii săi, de pe zidul exterior al complexului. Gardianul se prăbuşi.

— Altcineva?, întrebă Ramaas, oftând.

Încet-încet, mai multe mâini se ridicară în aer şi armele căzură la pământ.

— Îi omorâm?, întrebă Guhaad, secundul lui Ramaas.

Ramaas dădu din cap.

— Luaţi-le armele şi lăsaţi-i să plece. Este o lecţie bună pentru ceilalţi.

Nu mai adăugă faptul că zeci de cadavre îngrămădite pe peluza vilei ar fi atras atenţia. Câteva crime puteau fi ignorate sub protecţia întunericului nopţii din Mogadishu, dar masacrul unei duzini de soldaţi neînarmaţi... acest lucru ar fi putut să forţeze oamenii care se prefăceau că guvernează oraşul să acţioneze.

Guhaad se strâmbă, lăsând să se vadă nişte dinţi portocalii de la prea multe frunze de khat. Ramaas se lăsase, dar secundului său îi plăcea la fel de mult ca şi tinerilor bandiţi, îl mesteca să îl țină treaz şi atent toată noaptea. Totuşi, Ramaas îi permitea acest lucru. Guhaad *era*, până la urmă, câinele lui războinic. Sălbatic şi violent la un pocnet din degete, Guhaad era băta din mâinile lui Ramaas cu care acesta putea să îşi învingă duşmanii. Numai că îi lipsea perspicacitatea de a gândi în perspectivă.

— Nici urmă de armată, spuse altă voce, în timp ce un alt soldat al lui Ramaas se apropia.

Numele puşcaşului era Zayd şi era asemenea cuţitului de mare precizie care se asocia instrumentului masiv reprezentat de Guhaad. Cei doi se asemănau suficient de mult ca să pară fraţi, amândoi cu o structură subţire, cu braţe şi picioare lungi,

amândoi din clanuri din sud, dar felul în care se comportau evidenția natura diferită a personalităților lor. Zayd era vi-clean și cu privirea rece, pe când Guhaad era întotdeauna condus de furie.

— Nu o să vină, spuse Ramaas, dând din cap.

Arătă spre casă, care era cu ușile larg deschise și nepăzită.

— Îi cheamă chiar, spuse el dând din cap. Nu o să vină, repetă el.

Amadayo închise violent telefonul și îl strânse în mâini. Cei din Guvernul Federal care îi datorau favoruri erau brusc *indisponibili*, de parcă o boală ciudată îi lovise pe toți în același timp. Dintr-odată, numele lui devenise ceva murdar, un cuvânt pe care nimeni nu voia să îl rostească.

„Cum s-a întâmplat așa ceva?”

Aruncă telefonul și se duse din nou după pistol.

— Ramaas. Piratul este în casa mea, spuse Amadayo cu voce tare, concretizând oribilul adevăr. A venit să mă omoare.

— Cred că putem să considerăm că aceasta este concluzia relației noastre de muncă, spuse Brett, întinzându-se după un buton dinafara ecranului.

— Nu! Amadayo urlă la el, cu ochii măriți de panică. Crezi că sunt un om care nu poate avea rezultate? O să îți arăt!, spuse el, atingând pistolul. O să vezi!

Afară, parchetul trosnea sub greutatea ghetelor masive, iar Amadayo cedă impulsului în detrimentul rațiunii. Blestemând, își descărcă pistolul Tokarev în ușa închisă, apăsând trăgaciul cât de repede putu, gloanțele străpungând lemnul într-o încercare disperată de a ucide pe oricine era de partea cealaltă.

Dintr-odată, manșonul pistolului se blocă, făcând un zgomot sec și Amadayo tresări, uitându-se la arma din mâna lui.

Magazia era goală iar carcasele de alamă împrăștiate la picioarele lui.

Ușa găurită de gloanțe se deschise, iar prezența lui Ramaas umplu încăperea. Amadayo se retrase împleticindu-se, dar dintr-o singură mișcare bărbatul musculos se năpusti asupra lui și îl dezarmă cu un dos de palmă.

— Niciodată nu m-ai respectat, spuse Ramaas, cu un ton jos ca mârâitul unui leopard.

Amadayo adună salivă în gură ca răspuns, dar apoi se gândi mai bine și înghiți în timp ce privirea lui întâlni ochiul rece al bărbatului.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, îi spuse Ramaas. Ar fi trebuit să pleci din țară odată cu soția și fiica ta.

— Soția...? Lui Amadayo i se înmuiară picioarele și fu nevoie să se țină de spătarul unui scaun ca să nu cadă din picioare. Ce le-ai făcut?

Ramaas ignoră întrebarea.

— Toată lumea te urăște, îi explică el. Pentru că ești un șacal care nu poate fi ucis fără urmări. Pentru că te-ai făcut necesar, spuse el dând din cap. Nu pentru mult timp de acum încolo.

Se uită la ecran și la cameră, ca și când le-ar fi văzut abia atunci, apoi își întoarse atenția către prada sa.

— Am auzit că le spuneai celorlalți oameni palizi despre *stabilitate* și *comunitate*. Astea sunt doar alte denumiri pe care le folosești pentru lațurile pe care le pui în jurul gâturilor oamenilor.

Lui Amadayo i se scurseră din ochi stropi de sudoare din cauza fricii. De luni de zile suprimase din răspuțeri informații despre activitățile lui Ramaas în Somalia, dând mită ca să nu se vorbească prea multe despre el, în timp ce încercase

neîncetat, fără rezultat, să găsească o cale să îl supună. Se temuse de ce s-ar fi putut întâmpla în cazul în care controlul lui asupra lucrurilor ar fi devenit evident.

Situația haotică din Somalia era pentru Amadayo atât o oportunitate, cât și o povară. O folosise ca să intre în grațiile politicianilor de la conducere dar și pentru interesele sale externe – planuri de viitor despre cum să exploateze rezervele neatinse de petrol și gaze naturale ale țării. Ramaas reprezenta o amenințare la adresa acestor lucruri.

La început, el nu se aflase decât puțin în atenția lui Amadayo, era încă un pirat într-o națiune de hoți și pirați. Faptul că îl subestimase fusese cea mai mare greșeală. În fiecare zi, Amadayo primise vești despre alianțe noi între banda de tâlhari a lui Ramaas și clanurile din Puntland, Galmudug sau din alte părți. Chiar și mai rău, se spusese că islamiștii Al Shabaab făcuseră un fel de acord cu el. Strica munca pe care Amadayo o realizase cu greu în ani de zile. Niciun bandit pe care îl trimisese să îl omoare pe Ramaas nu se mai întorsese. Mai mult, se temea el, trecuseră în schimb de partea piratului războinic și îi juraseră credință – somalezii respectaseră întotdeauna puterea. În timp ce Amadayo căuta pe fața lui Ramaas un strop de omenie, știa că acolo și atunci, piratul războinic avea toată puterea asupra lui.

— Bătrânii clanului s-au săturat de tine, spuse Ramaas. Cei din Haradheere își bat joc de tine. Ca o femeie care se duce cu orice bărbat, așa îți spun, cea mai mare *dhillu* din Mogadishu.

Îl împunse în piept cu un deget gros și făcu un semn spre cameră.

— În buzunarul *gaal*-ului.

— Nu sunt curvă, spuse Amadayo apelând la puțină încredere în sine care îi rămăsese, dar încercarea îl secătui și cedă.

Ramaas observă acest lucru, ca o fiară care își dă seama că prada renunță și dădu din cap.

— Este timpul să pleci.

I se dădea o șansă să scape? Amadayo făcu un pas foarte precaut către ușă, dar un bărbat cu un aer furios, într-un tricou roșu, îi tăie calea.

— Ai avut noroc, îi spuse Ramaas privind în jur. Ai ajuns aici. Vreau să văd dacă mai ai noroc și acum.

Piratul războinic se căută într-un buzunar și scoase trei cărți de joc uzate, îndoite. I le arătă lui Amadayo – Valetul de Pică, Valetul de Treflă și Regina de Inimă Roșie.

— Găsește-o.

Amadayo știa jocul și știa că era un truc, dar Ramaas deja punea cărțile pe birou, mișcându-se cu o dexteritate în contrast cu mâinile lui masive de boxer. Când termină, se dădu un pas în spate și așteptă.

„O șansă din trei”, își spuse Amadayo. Nu avea altă șansă decât să îi facă jocul. Întinzându-se, atinse cartea din mijloc și îl auzi pe tâlharul cu tricoul roșu rânjind batjocoritor.

Ramaas îi făcu un semn plin de încredere și îl lăsă pe Amadayo să ia o carte. Fața albă a Valetului de Treflă întipărită acolo îi aduse aminte lui Amadayo de trăsăturile îngrijite ale lui Brett.

— Veniți, domnule doctor. Vreau să vă arăt ceva, spuse Ramaas cu un zâmbet înflorindu-i pe față. Îl împinse în direcția balconului.

Acesta ieși fără tragere de inimă. Căută cu privirea în toate direcțiile după ceva care ar fi putut să îl salveze. Sub ei, oamenii piratului războinic deja jefuiau casa, intrând cu mâna goală și ieșind cu lucruri de valoare pe care le puteau duce. Amadayo își înăbuși un geamăt de groază.

Simți o mână foarte grea atingându-l pe umăr.

— Vezi?, îl întrebă Ramaas arătând spre oraș. Niciodată nu a fost al tău. Ești un prost dacă ai crezut altceva.

Făcu o pauză.

— Crezi în Dumnezeu? Crezi că are o părere bună despre tine?

Amadayo nu știa ce să zică, dar bănuia ca Ramaas știa deja răspunsul la întrebare.

— Frate, te rog, șopti Amadayo, implorând. Mă lași să plec?

— Nu.

Mâna lui Ramaas înșfăcă gâtul lui Amadayo, degetul său mare strangulându-l în timp ce se înfigea în carnea lui moale.

Amadayo se dădu înapoi împleticindu-se și se prăbuși lângă balustrada sfărâmată de gloanțe, dar Ramaas menținu strânsoarea, împingându-l peste balustradă până când corpul începu să îi atârne. Amadayo ridică mâinile, groaza cuprinzându-l în timp ce realiza că acesta putea fi sfârșitul.

Ramaas îi înșfăcă cureaua pentru a crea un efect de pârghie și îl aruncă peste balustradă. Corpul lui Amadayo se învârti și se izbi cu putere de dalele terasei din jurul piscinei întunecate. Agonia îl orbi și sângele i se împrăstie pe tot corpul, îmbâcsindu-i cămașa de mătase.

— Șefu, spuse Zayd aruncând o privire la corpul care încă zvâcnea pe beton. Arătă spre Amaydo. E încă viu.

— Oh!

Ramaas își scoase pistolul Desert Eagle din teacă și trase la întâmplare patru gloanțe. Bubuiturile pistolului de calibru mare răsunară ca niște tunete, iar Welldone Amadayo își găsi sfârșitul.

— Vino aici, spuse piratul războinic.

Capul lui Zayd se mișcă în stânga și dreapta. Își agăță pușca de umăr, îndreptându-se spre casă. Cu o față lipsită de expresie, privirea se mută pe mobila scumpă și tablourile stridente de pe pereți. Zayd se uită în altă parte – casa lui Amadayo era plină de lucruri goale care aveau valoare doar pentru proștii bogați, dar, la fel ca și ei, erau fără valoare. Nu era nimic acolo care să fi fost câștigat cu sudoare și trudă, ci doar prin viclenie și minciuni.

Ceilalți bandiți goleau casa. Luau orice putea fi vândut sau folosit să le finanțeze gruparea. Restul îl lăseau pentru cei care se adunau dincolo de porți – oamenii care fuseseră siliți să trăiască în umbra bogăției lui Amadayo. Zayd își croi drum pe lângă un bărbat de pe scări cu brațele pline de haine colorate de femei și se îndreptă spre birou.

Înăuntru, dădu de Guhaad care golea o geantă pe podea. Lingouri mici de aur căzură cu zgomot pe covorul gros și ochii lui se măriră. Zayd îl ignoră și se uită la Ramaas, în timp ce piratul războinic luă o minge de plastic de mărimea unui pumn, de pe un ecran.

O trase spre el, iar dispozitivul crăpă, cabluri ieșind din el.

— Ți-a plăcut spectacolul?, întrebă el.

Pe ecran, un străin bine îmbrăcat își înclină capul ca un câine curios.

— Se pare că ai rezolvat o problemă și pentru tine și pentru mine. Poate ești interesat de postul rămas liber?

Ramaas chicoti și aruncă o privire spre Guhaad, care îi răspunse cu întârziere cu un râset aspru. Expresia lui Zayd rămase la fel. Nu îl amuzau multe lucruri și cu siguranță nu niște *gaal* palizi care le vorbeau de parcă ar fi fost toți proști.

— Mesagere, i se adresă Ramaas bărbatului alb. Du-te și spune-le stăpânilor tăi că eu conduc acum acest loc.

Apoi, cu o smucitură din încheietura mâinii, smulse camera de lângă perete și o aruncă pe birou. Ecranul clipi și apoi deveni negru.

Zayd înhionti camera rotundă cu un deget, asigurându-se că nu mai merge. Lângă ea, văzu cărțile lordului războinic aliniate. Le întoarse pe cele două care încă erau cu fața în jos și văzu o pereche de Valeți identici.

— Amadayo nu ar fi trebuit să joace jocul ăsta, observă el, dându-i cărțile înapoi piratului războinic.

— Foarte adevărat, spuse Ramaas. Lăcomia îl face pe om să își supraestimeze șansele. Știa că nu o să câștige, dar totuși a jucat. Vezi câtă aroganță? Până la final, Amadayo a crezut că regulile lumii nu i se aplică și lui.

— Ce vrei să faci?, întrebă Zayd.

Ramaas se uită la calculatorul de pe biroul lui Amadayo. Aveau oameni care se pricepeau la așa ceva și avea să îl ia pentru ei, așa cum prada din casă avea să ajungă la bandiții obișnuiți. Ramaas îl măsură pe Zayd din cap până în picioare.

— Nu ești mai mare decât răposatul domn doctor. Hainele lui sunt foarte frumoase. Du-te în camera lui, ia câteva. Ia ce îți place.

— De ce?

— O să mergi într-o călătorie importantă, spuse el arătând înspre ecran. Mai e treabă de făcut. Se aplecă și vorbi încet. Doar tu poți să faci asta pentru mine, frate.

Nu mai fu nevoie de alte cuvinte. Nu ar fi fost prima oară când Zayd purtase războiul în locul lui. Ramaas nu ar fi acordat onoarea aceasta multora.

De partea cealaltă a încăperii, lemnul trosni și se rupse în timp ce Guhaad împinse niște rafturi la o parte și lăsă să se vadă un compartiment ascuns. Sparse încuietoarea ușii de metal cu mânerul puștii și o deschise.

— Șefu! Ia uite!

Ramaas pătrunse înăuntru și reveni cu teancuri mari de bancnote americane învelite în plastic. Făcu un semn.

— Luați-i pe toți. Amadayo o să fie generos după moarte. Zayd îl văzu punând o mână pe umărul lui Guhaad.

— Pot să mă bazez pe tine să ții lucrurile sub control cât suntem plecați?

— Plecați?, întrebă Guhaad aruncând o privire spre Zayd, confuz și supărat în același timp.

Nu îi plăcea ideea de a fi exclus din ceva.

— Am nevoie de mâna ta de fier aici cât sunt plecat, spuse Ramaas dând din cap.

Avea o manieră de a gestiona starea de spirit a banditului pe care pușcașul nu putuse niciodată să o înțeleagă.

— Zayd are o misiune și la fel și eu. Lucrurile astea sunt importante, frate. Aș fi putut să vă trimit doar pe voi aici azi, dar nu am făcut-o. Am venit și eu. Știi de ce?

— E important să faci anumite lucruri personal, răspunse Guhaad, aducându-și aminte de alte lecții pe care le primise în trecut. Un bărbat trebuie să fie văzut la fața locului.

O idee îi trecu prin minte.

— De aia i-ai lăsat în viață pe soldații din Yemen. Ca să spună mai departe ce ai făcut.

Ramaas aprobă.

— Toți oamenii ar trebui să trăiască după un cod etic. După un set de principii.

Îi dădu drumul din strânsoare și se îndepărtă, întorcând în mâini punga cu bani.

— Nu mai avem multe de făcut. Sunt niște frânghii care ne țin prinși și trebuie tăiate.

— Și apoi?, întrebă Zayd.

Era neobișnuit pentru el ca măcar să se gândească să pună la îndoială ordinele lui Ramaas, dar îl împingea nevoia de a ști. În fiecare zi se apropiau tot mai mult de un obiectiv pe care doar Ramaas îl vedea clar.

— *Waaq* va decide, spuse piratul războinic, folosind denumirea *yemenită* pentru Dumnezeu.

Lui Zayd nu prea îi păsa de religie, dar ținea acest lucru pentru el mai degrabă decât să își jignească frații musulmani. Din punctul lui de vedere, Ramaas credea în vechile legende Oromo și nimeni nu avea curajul să îl contrazică. De mai multe ori, Zayd îl auzise vorbind de *Misiune* și de *Datorie*. Ramaas putea să fie foarte convingător când voia, apoi înspăimântător, jonglând între cele două așa cum valurile oceanului se înălțau și apoi piereau.

— Noi suntem schimbarea, le spuse el, vorbind cu atâta siguranță încât părea că dorințele lui erau deja realitate. Noi suntem furtuna care ne va salva națiunea. E adevărat.

Apoi zâmbi, strângând în pumn un mănunchi gros de bancnote.

— Dar ca să reușim, avem nevoie de mai mulți *bani*.